

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales,
historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam
pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam
transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

In Laconicis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

364. 10. Popedio Siloni.] lege Ποπεδίου Σίλωνος. Ineptissime erat scriptum Ποπιεύς. res nota. Eiusmodi erant λυτάς & κίβεικός, pro Lutatius & Cimbrico, & Ἀπίωνα pro Apionia: post in Lucullo reposui Καπιώνος, pro Σκιπίωνος, notissima historia fretus. Et in Pompeio Γάλλιον pro Στέλλιον reddidi, ex alijs historicis & Plutarcho. Scriptus habet τέλλιον. Sthenis autem hic Sthenius, Stheno in civilibus praeceptis dicitur. Ego vitam secutus sum. Dictum, quo respondit Catoni, etiam in scripto erat mutilum.

367. 32. Audito Vatinius.] βάρειον δὲ. legendum ἐατίνοιον δὲ. ex vita Ciceronis ab autore nostro scripta, unde & ἀπολόδο inferi, & alia pleraque corrigi à diligente lectore possunt.

367. 37. Popillium Cottam.] Κάσον Ποπίλλιον. in Cicerone est Πόπιλιον Κόνσαν. interpres habet Cottam. De Vocum filiiab dubium non est quin ἀμορφωτάτων sit legendum. Post pro δυσνοεῖν vide ne sit legendum εὐνοεῖν, ut pro benevolentia in eum solliciti ac cogitabundi fuisse intelligantur. nam δυσνοεῖν nescio an sit argutum sensum daturum. Sed tamen cogitavi, δυσνοεῖν fortasse hec esse dissentire, ut sensus sit, Cesare lato & hilari ob successus & spem, diuersum sensisse eius amicos, qui tristiores essent.

371. 18. De Eurychis.] Legi τῶν ἢ Εὐρυκλέος. ita interpres legit Eurychis. Sicq; habet scriptus, non ἐκκλέος.

IN LACONICIS.

372. 35. Oraculum Dodonæum.] Κατὰ Δωδώνην. Sumpra in apophthegmatis principum est ἐν Ὀλυμπίᾳ. Sed sanè ὁ πρὸς ἐστὶν nescio quid sibi velit. Paulo post ἀξιησες μὲν ὄς. pro καὶ legi ὄς. nota compendiorum affines s & s mendo ansam praeberunt. Porro autem, pro ἀποπειράμενον, ἀποπειράειν, aut potius παραπειράειν. & pro ἀπολύομενον (nisi καὶ omitti malis) ἀπολύειν legendum iudico. In scripto hic nihil praesidij.

374. 14. Vteretur.] Asterisco annotato significavi locum esse mutilum. Interpres. vt solus eadem veste quatuor anni temporibus semper vteretur. quid legerit nescio. in scripto est μὲν, non μόνος. Sed & illud εἰπερ λίγων ἐστὶ περιόδον, non Plutarchi opinor. sed librarij culpa.

375. 40. Totenim.] τοσούτων γόεις. Ita omnino legendum esse ratio dicitur, & sic habet scriptus, ἢ τοσούτων. pro ἑξαπώτας omnino legē. ἢ ducō Σπαρτιάτας. Populi] δῆμοι. si quis de populo Atheniense simpliciter accipiat, cuius partes erant δῆμοι, ἢ improbauero. Ego ad superiora respexi, ἐλλυών & ἐλλυικῶ. In tropæo de Pharsalijs τότε μόνον, scriptus rectius τότε μίον, & τῶ Ναυδουίῳ. Sed & infra vbi de Epistola regis pace facta ad Agesilaum mentio, σολῆς pro ὄπισσολῆς initio, postea vt impressus habet. Ego nihil mutō.

379. 31. Molestum esse lociis.] δυσχερῆ ἀνάιτε. Is abūdat. vel πῖ est legendum, & legendum πολλὰς ἀκολυθούνας. In facto post pugnam Leucltricam pro αἰτίας lego ἀπῆμιας, pro Νεκλαεῖς lego ex historia Νεκλαυεῖς.

382. 7. Abderitarum.] Ἐκ τῶν Ἀΐδῆρων. legebatur ἀδῆρων. vt contra alibi καλαεῖαν, pro Calauria est reperire, ac similia. Mox idem Perim hijs tribuitur. Hūc autem ego librum magni illius Plutarchi nō puto esse, ac fortassis ne minoris quidem est. sed ab aliquo erudito literarum ordine collectus ex Plutarchi & aliorū scriptis. Vide exēpli gratia Scipiones & Archidamos. Alibi docui τὰ Ἀΐδῆρα Græcè dici, Latine Abderā. Paulo post δυσχερῆ mutandū est in δυσχερῆ, quod non sententia modo monstrat sed & scriptus perspicue habet. 383. 20. In Alcamene τῆλέκλῳ lego, ex Pausania. In Alexandrida δέοντα μὴ lego μὲν ex scripto, & particula δὲ opposita. Mox pro Ἀλεξανδείδας legendum est Ἀναξανδείδας. liquet ex Laconicis Pausania. In Archidamo δέγε ἀγαθὸς: scriptus δὲ & ante ἀγαθὸς habet. quod probō vt coqui sit cum musico comparatio. & mox post δῖον ἠδῶ, adde ex scripto ποιήσιν.

386. 17. An hostem proelio.] ἐνμαχόμενοι nihil valet. ἐμαχόμενοι lego, itaq; etiam habet scriptus. In Astyratida Anti patro nihil est loci, sed Antigono.

387. 8. Omnia pro viribus recte.] ἀποα δηλώμα. Quocumq; belli nocumenta aut repellam aut moriar, sic interpretes. nescio quid secutus, ego quid sit δηλώμα, ignoro, fortassis δούλωμα legendum, ut sit sententia: Pro viribus omnia quae ad bellum gerendum pertinent, faciam, pro ἀστυλαοίδι, repone nomen matris Brasida Ἀστυλαοίδι, quod & infra extat & alibi.

388. 15. Ecprepes.] Ἐκπρεπής. legebatur Ἐμνησπής etiam in scripto. Sed ego locum ex Agide Plutarchi correxi.

393. 32. Laboras.] Λάβω τὸ. lego λαβώτας, ut est apud Pausaniam. μισθῶν restitue pro μισθῶν. Sic & scriptus, ante in Cleomene priore pro καὶ περὶ κακὰ, lege καὶ περὶ κακὰ. scriptus, ratio. Mox, cum propioris portæ.] Quid sit ἠέρηυτέρω πύλῃ, non facile dixerim. Simile est apud Tullium de Divinatione.

394. 35. Iam enim aut moriendum.] ἤδη γὰρ ἠκμαές. locus inutilis. Sententia videtur: Nunc ita prope ad barbaros accessimus, ut eo simus loco, quo moriendum est. forte ἠκομαές ὡς τὸς, &c. In scripto postmodò ἠκμαές reperi: & cogit aui probabile esse, ita fuisse scriptum. ἤδη γὰρ ἠκλαέειν (aut ἠλάειν interficere) τὸς βασιλέους. Sed pleraque in hoc libro satis sunt prava.

395. 36. Gula iritamentis.] ἀκύνθας καὶ λιχυείας πινός. Spinis etiam interpretes habet, & scriptus itidem ἀκύνθας. Verum ego nondum didici, quibus carduis libenter vescerentur, quibusve spinis canes. χεία etiam ex libello de liberorum educatione est nota. Infra de Alcandro Lycurgū feriente pro εἰπέσειν lego ἀπέσειν. Scriptus, ratio. Post de Leotychida ἠεώτης. Constructio requirit ἐσοτήσιν. Sed permulta sunt talia, quae consulto omisi: hoc ipsum supra quoq; relatū est dictū utcumq;

ut cunq; aliter ob appendicem. Sicut & alia identidem inculcantur, ut Antalcida de Agesilao & statuto Lycurgi, id docti facere non solent.

398. 20. Coelibes honore.] ἐστέρως, deest τὸς ἀγάμους, aut aliquid tale. Sententia est nota. & extat Lycurgi vita. Similis defectus est post paucis lineis. αἰὲς τὸν ἡσίου τα. σ. τὴν αἰτία. hęc indicasse de plurimis pauca satis est. Geradate de adulteris dictum hic est mutilatum: integrum refert ipse in Lycurgo Plutarchus: & credibile est pro ταυτὸν hic legendum esse, ταυτὸν ἐστίν, &c. sicut ibi.

399. 32. Altero amplius quærat.] ἀτρεῖ & θατέρω ἐρεσί-
ves. legitur in vita Lycurgi ἐρατέμευ. Interpres hoc, quem tra-
ctamus in libro, vertit quærat: ingeniose. nam & ἐρεσίειν in-
terrogare siue querere significat: & si κρατῶμεν legas ex con-
iectura, quod possidere significat: certe querere ad possiden-
dum est via.

400. 1. Utilis hæc ratio.] ἀλλὰ καὶ χρησίμων. scilicet τὸ
οείδεσθαι. & ἢ ἢ ἢ δεσθαι repono pro aoristo ἢ ἢ ἢ δεσθαι, etiã con-
tra scripti lectionem.

400. 28. Cum defecissent Corinthii.] ἀφεςώτων. lege-
batur ἐφεςώτων, per inceptē. res ex alijs etiam locis nota est, ne-
que fefellit interpretem, si tamen ita vitiosum libro credē-
dum est, à scripto abest tota hæc periodus.

401. 8. Eurytionidarum & Agidarnm.] restitui vera
profulsis vocabula, ex ipso Plutarcho & alijs. Ut & in Lacra-
tida feci.

403. 10. Quia, inquit, illis.] ἀγενὴ βασιλεύειν. Inter-
pres: Quia illi magis duces esse, quàm regnare vole-
bant. Ut aut aliud legisse eum, aut vnà mecum hunc locum
suspectum habuisse videatur. Hoc credo eum voluisse dicere,
primos reges coactos necessitate regnū tenuisse, sed & reliquos
ob virtutem ei præfesse: ἔδεικνός in scripto deest. malè, ut arbi-
tror. Cur autem Messenij Spartanorum habeantur fratres, ex

historicis & Pausania cognosci potest ut cur pro ἀδελφοῖς Delphos retulerit interpres in Polydori dictis, non videam. Scriptus quoq; ἀδελφοῖς habet.

404. 6. Sous fertur.] δειξαι. Σῶον λέγειαι. De hoc loco annotati quondam ad Lycurgum Plutarchi quæ cum sint vitiatæ nonnihil, hic emendata referam. Σοικιδος sustuli, & Φοικιδος restitui. neq; me fallebat, ordinem literarum fuisse ab huius libri scriptore observatū: sed fieri potuit ut homo (sicut non me temerè iudicare arbitror) non accuratissimus, literam φ literæ συςοίχρ(τῶ π nimirum) subiungeret, alioquin historia illorum locorum & temporum qui apud Plutarchū, Xenophōtem aliosve legit, sæbidam nullam, Phæbidam etiā nobilem agnosceret. Porro Σῶον Regius non (ut ibi scriptum est) omisit, sed ad δειξαι adiunxit, sumptum pro appellativo, vertit q;: qui virum fortem saluum monstrare possit. cum post δειξαι incipere nova debeat periodus, & Σῶον ex loco isto Plutarchi, ne longius abeam, sit proprium viri nomen. Vitia hæc omnia scripto cum impressū sunt communia.

406. 37. Pacis componendæ gratia.] διαλύειν. quod si legeres, διαλύειν mori significaret: alieno, nisi fallor, vsu. scriptus rectius habet ἐμελλον: qui pacificare volebant.

407. 32. Pro eo atq; descenderis.] ὁπότε καθίσεις. legendum καθίσεις descenderis: quod futurum in communi lingua negant tamē vsurpant Grammatici. lego autē non ἀποκλείοντι, sed ἀποκνύοντι. & est sententia (κατάγε τῶ ἐμῶ) hæc: Lacones eunt venatum contra leones, adeo sunt magnanimi: lepores si Sparta veniant, capiuntur. in scripto est λέγοντες, nō λέοντες. Post de mordente quod dicitur, ipsum quoq; satis perplexū alibi Alcibiadi ad, cribitur. τυρὸν ἢ τεῖ κῆλαιον.] interpres addidit, & acetum, καὶ ὄξος. & Λάμπω per n legit.

409. 27. Blandè mulcendos.] χαλεπεῖν. Id vocabuli quid sit, nescio. Regius vertit excitare. alius: contumelia imbuere & sulti-

fulticia. quid secuti, ipsi viderint. Certè posterior & in Tyrtaum & in Spartanos, adeoq; Pausaniam Cleombroti F. cuius iudiciū hoc ipso libro expressum debuit recordari, sua fuit contumeliosus versione. In Cleomene Plutarchi legitur ἀλλὰ ἐν ἰβὶ qua annotavi pridè, legere potes. sed hoc addo nunc, Plutarchum initio libelli πρότερον ζῶον φρονιμώτερα, verbo καλλωπεῖν usum fuisse, quod est ornare, elegantes reddere, & ἀκαμανῆν propius quidem abest. vide ibi.

411. 3. Fertur Dionysius.] τοῖς νεανίσκοις. ex Lycurgo Plutarchi & sententia reposui pro τῶν νεανίσκων. Quod de iure atro & Dionysio hinc traditur, aliter narrat Tullius quinta Tusculana.

412. 13. Temperantiores.] καὶ ἐγκρατέστερος. legebatur ἀκρατέστερος, contrarium huius loci sententia. scriptus rectè. Sed & sequentia videntur distorta, pro τῷ βεῶμα, reponerem τῷ βεῶμα. Sed deinceps non sunt integra. Certè pro πολυλόπος legendum est πολυλόφος. & paulo post pro γεννικῶς lego γενναῖος. scriptus malè γεννικῶς. pro ἐμβατέροι lego ἐμβατήθειοι ex Lycurgo nostri.

413. 36. Votis hoc annectebat.] ταῖς ἐυχαῖς, legebatur ἀχαῖς, quod vocis significat nihil. interpres legit vt ego. Sicq; & scriptus habet. votum est nequaquam superuacaneum. & sustuli, δι' ante παρομιᾶς, quod sensum vitabat. Sententia est eadem in Persis Aeschylī:

Ἀλλ' ὅταν ππεύδη τις αὐτὸς, χ' ὡς δεδὸς ξυμάπεται.

Ἀπιδί μὲν σαῖων.] sic citat etiam Strabo lib. 10. Saij Thracæ fuerunt. quod inter vertendum non venerat mihi in mentem. Itaq; primum verbum sic lege, vt in Strabone verti:

Nunc aliquis Saium nostra sese aspide iactat.

Sed posterioris hexametri 4. pedes exciderunt. Post Ἀλιγμένει ὁ Θεοπ. ante Θεοπ. insere καὶ quod habet scriptus. In Gorgone μαλακῶς χολῆ, lego καὶ χολῆ. καὶ etiam a scripto abest. solū legit interpres, quod non valde probō.

416. 32. Eurotas ceruis.] ἔδιδά μισος. Scriptus ē. quod alijs dijudicandum relinquo. κατὰ μισος conieci legendum, repero κατὰ μισος. & scriptus coniecturam meam euidenter probat. & infra legebatur κατέχεται, quod id ipsum mox rectius erat excusum. νῦν autem in ὄν mutarem: abest omnino à scripto. deinde pro κατὰ γρον malim κατέγγρον cum scripto. & φάιν sensu postulante paulo post pro φάιν scribendam. Mox ἐπὶ τοῖς ξένοις, lege cum scripto ἐπὶ τῆς ξένης. prope finem κατὰ δέλε αὐτὸν.] Scriptus κατὰ δέλε, & superne κατὰ δάτελε.

IN LIBELLVM DE MVLIERVM
virtutibus.

419. 4. Initio statim ὠ κλέα. ad hanc extat Plutarchi liber de Iside & Osiride, quem Plutarcho nostro Eusebius in praeparatione Evangelica nominatim arrogat. In scripto apparet fuisse κλέα. sed ab emendatore factum κλέαρχος, quod minime probō. Nam femine in scriptum librum cum alia ostendunt, tū in ipsa praefatione σὲ βίβλιος ἐπιχρῶσαν, &c. Euripidis locus est in choro Herculis furentis. 419. 30. Mox ἀλλὰ τίω ἐπὶ τίω, τὰ Σαπφ. pro ἐπὶ τίω lege αὐτίω. ratio, scriptus.

420. 2. Si ad vim istarum.] Legitur κλειωτέτων καινότητα καὶ δύν. Latinus interpres hanc omisit particulā. atq; adeo credo id eum fecisse, quod ipse quoq; vt credam esse genuinam, abs me nondū possum impetrare. Sed & βέβαια βίβλια vix concoquo, ac ne vix quidem. In Troadibus.

420. 28. Qualemcunque sedem.] Vulgo habetur, ἐν τῇ πάσῃ. lego γὰρ pro τῇ, id in scripto supra notatum reperi, lege etiam ex eodem πλάνης καὶ ναυπλίας. Ita enim sententia est plana, quam habet nostra versio. Mox patriamq; esse faciendam.] Est haec παλαιοῦ δὲ. scribe δὲ. In Chijs initio lege ἐπιφύκιον. notum.

425. 1. Nouam condiderunt.] ὡ κίον legi. scriptum erat ὡ κίον. Sed & pluralis numerus requiritur, & non de habitan-